

علی بن ابی طالب (ع)

بروز فقر و ظلم و فساد در زمین نشانه غلبه نیروهای اهریمنی است در آن دیار. بدین سبب علی بن ابی طالب به شدت با فقر مبارزه می کرد و می گفت: فقر مرگ بزرگ است - و زمین جز به فقر ساکنانش ویران نگردد - و قبر از فقر بهتر است. علی که بیت المال را بطور مساوی بین غلام و ارباب تقسیم می کرد و کف خالی آن را جارو می زد و در آن دو رکعت نماز می خواند. علی که هنگامی که از حکم وقضا فارغ می شد به دشتهای اطراف کوفه می رفت و با دست خود قنات می کند و درخت می کاشت و این گونه نخلستانهای بزرگی بوجود آورده بود که عواید آن را شبانه به طور ناشناس به خانه فقرا می برد و تا زنده بود کسی ندانست که او علی بود...

نامه امیرالمومنین به عامل خود در بصره: ... آگاه باش که هر پیرویی را پیشوایی است... بدان که پیشوای شما بسنده کرده است از دنیای خود به دو جامه فرسوده و دو قرص نان. بدانید که شما چنین نتوانید کرد. لیکن مرا یاری کنید به پارسایی و پاکدامنی و درستی ورزیدن. که به خدا از دنیای شما زری نیندوختم و بر جامه کهنه ام کهنه ای نیفزودم... به خدا که این جامه پشمین خود را چندان پینه کردم که از پینه کننده شرمساری بردم. یکی به من گفت: «آن را دور نمی افکنی؟» گفتم از من دور شو که: «شبروان را بامدادان ستایند

اندکی پیش از مرگ و در مورد قاتل خود: سفارش من به شما این است که: خدا، چیزی را همتای او مدارید، و محمد ص، سنتش ضایع مگذارید. من دیروز یارتان بودم و امروز موجب عبرت شما و فردا از شما جدا. اگر ماندم در خون خود مرا اختیار است، و اگر مردم، مرگ مرا وعده گاه دیدار است. اگر ببخشیم، بخشش موجب نزدیکی من است به خدای باری و اگر شما ببخشید برای شما نیکو کاریست. پس ببخشید... «آیا دوست نمی دارید که خدا شما را بیامرزد»... به خدا که با مردن چیزی به سروقت من نیامد که آن را نپسندم و نه چیزی پدید گردید که آنرا نشناسم. بلکه چون جوینده آب به شب هنگام بودم که ناگهان به آب رسد، یا خواهانی که آنچه را که خواهان است بیابد و «آنچه نزد خداست نیکوکاران را بهتر است»